

Vielä kirkon katolisuudesta

Kiitos professori Pentti Laasoselle hänen kommentistaan kirkon katolisuutta koskeneeseen kirjoitukseeni. Otan vielä esille muutamia asioita.

Ensinnäkin haluan korjata sen käsityksen, että vastustaisin Laasosen kirjasen pääteemaa. Pidän katolisuutta yhtenä kirkon ominaisuuksista ja iloitsen luterilaisen kirkon pyrkimyksistä yhteyteen toisten sakramentaalisten kirkkojen kanssa. Tästä ei mielestäni ole erimielisyyttä. Kirjoituksessani halusin vain jatkaa Laasosen esittämistä ajatuksista eteenpäin kysymällä, miten katolisuus tulee ymmärtää.

Laasosen mukaan kirkolle ei olisi mikään pikku juttu, jos reformaatiosta esittämäni tulkinta pitäisi paikkansa. Käsitykseni on ollut julkisesti luettavissa ja arvioitavissa kohta kaksikymmentä vuotta. Tähän mennessä ei tietääkseni kukaan ole edes yrittänyt osoittaa, että se ei pidä paikkaansa. Päinvastoin olen saanut kansainvälisissä yhteyksissä tunnustusta tulkinnastani. Niin kauan kuin käsitystäni ei osoiteta vääräksi, pidän sitä tietysti oikeana. Pelkkä vaikeneminen ei ole vääräksi osoittamista.

Laasosen mielestä kirkon katolisuutta ei kuitenkaan tule ymmärtää samalla tavalla kuin reformaatio, vaan se on ”kokonaisvaltaista”. Jos kirkko vakuuttuu jostakin asiasta, joka reformaation mitalla mitattuna on vastoin katolisuutta, se voi työntää reformaation käsityksen syrjään. Mitä kirkon ka-

tolisuudesta tällöin jää jäljelle? Laasosen mielestä reformaation käsitys kirkon katolisuudesta onkin vain ”banaaninkuori”, johon katolisuus ei saa kompastua.

Kiitän tästä havainnollisesta vertauskuvasta. Itse tuskin olisin niin osuvaa keksinytkään. Teologit lienevät nyt sanoneet sanottavansa. Katse kääntyy kirkon suuntaan. Onko reformaation käsitys katolisuudesta sillekin vain banaaninkuori, johon on varottava kompastumasta? Jos näin on, miten kirkko voi kutsua itseään luterilaiseksi ja pitää Martin Lutheria ”oppi-isänään”? Kysymyksessä on kuitenkin yksi reformaatiolle luovuttamattomista opin lähtökohdista. Mielestäni kirkon tulisi tällaisessa tilanteessa määritellä oppiperustansa uudelleen. Jo nyt se vaatii työntekijöitään opettamaan kirkolliskokouksen kulloistenkin päätösten mukaisesti. Miksi kirkon opillista perustaa ei voisi määritellä näin virallisestikin: Suomen evankelisluterilaisen kirkon opetus perustuu Raamatun keskeiseen sanomaan sellaisena kuin kirkolliskokous sitä tulkitsee? Tämä selkeyttäisi kirkon toimintaa, eikä valheellista kulissia enää tarvittaisi. Ne, jotka eivät tällaista opin perustaa hyväksy, voisivat etsiä itselleen uuden yhteisön jostakin muualta.